

Liturgický program od 29. augusta 2011–do 4. septembra 2011

Deň	Čas a miesto	Úmysel
Pondelok 29.8.	Sťatie hlavy Jána Krstiteľa <i>/zdržanlivosť od mäsa/</i> Vyšné Remety 8.30 - sv. liturgia + myrovanie Vyšná Rybnica 10.00 - sv. liturgia + myrovanie	* Bohuznáma rod.
Utorok 30.8.	Vyšné Remety 17.00 – sv. spoved' 18.00 sv. liturgia	+ Karol Lamer
Streda 31.8.	Vyšná Rybnica 8.00 - sv. liturgia	+ Ján Čižmár
Štvrtok 1.9.	Vyšné Remety 16.30 – sv. spoved' 18.00 sv. liturgia + euch. pob.	
Piatok 2.9.	1. piatok v mesiaci Vyšná Rybnica 16.00 – sv. spoved' 17.00 sv. liturgia + euch. pob. Vyšné Remety 18.15 - sv. liturgia + moleben	* za členov sv. ruženca * za členov sv. ruženca
Sobota 3.9.	Vyšná Rybnica 7.30 - sv. liturgia	
Nedeľa 4.9.	10. nedeľa po Päťdesiatnici Vyšná Rybnica 8.30 sv. liturgia Vyšné Remety Odpustová slávnosť 10.30 - sv. liturgia + myrovanie <i>a obchod okolo chrámu</i>	* Ján s rod. * za vericich z farnosti

POKOJ VÁM

Roč.5, číslo 33.

Farský týždenník pre farnosť Vyšná Rybnica

„... POSTAVÍM SVOJU CIRKEV ...“

Dalo by sa vôbec zistiť, čo všetko od tejto chvíle až podnes bolo o Cirkvi povedané? Najvyššie chvály i najväčšie obvinenia, oslavy i potupenia. S Cirkvou je to ako s matkou. Máme pre ňu tie najnežnejšie slová, ale niektorí, bohužiaľ, aj najhrubšie výrazy, však matka stojí pokojne s dieťaťom na rukách, ako by sa jej to ani netýkalo. Takáto je aj Cirkev. Nevrušená chválou, nedotknutá hanou, stojí pred nami a čaká, čo my povieme o nej.

Však skôr ako sa k tomu odhodláme, chceme ako všetky deti, keď dospejú, čo najviac vedieť o svojich rodičoch, o ich mladosti, pôvode, alebo práci, ktorú konali. Preto sa pýtame Matky Cirkvi, kde má pôvod? Odpovedá nám, že v Ježišovom Srdci. Cirkevní otcovia hovoria, že vyšla z Ježišovho boku na kríži. Kristus miluje Cirkev – to je jej pôvod. Je to Boží ľud zhromaždený v Kristovej láske. Na jej začiatku stojí Ježišova láska a láska jeho učeníkov. Z Petrovej odpovede dýcha na nás nielen pevná viera, ale aj horúca láska. Ježišovi záležalo na Petrovej láske, preto po zmŕtvychvstaní sa Ježiš opäť pýtal Petra na jeho lásku. Peter si zamiloval Cirkev a posvätil ju svojou krvou. Podobne môžeme hovoriť aj o ostatných apoštoloch, o Pavlovi, ktorý hlásal jej učenie medzi pohanmi, o Ignácovi, ktorý nazval Cirkev „zväzkom lásky, ktorému predsedá rímska cirkev“. Tu treba spomenúť aj prvých kresťanov, ktorí pre Cirkev položili svoje životy, Augustína, ktorý sa vyznal: „Nemôže mať Boha za Otca, kto nemá Cirkev za matku...“. Cirkev miloval i František, pre ktorého Pani Chudoba je pravá chudobná Cirkev Kristova a miloval ju aj neprehľadný zástup veriaceho ľudu, až po toho kňaza, ktorý má na náhrobku vyryté len dve slová: „Miloval Cirkev“.

Skôr však, ako my čosi o nej povieme, máme možno na jazyku otázku: „A čo chyby minulosti?“ Pozrite, nik o nich lepšie nevie, ako ten, čo žije v Cirkvi a nikoho viac nebolia, ako toho, kto ju miluje. Cirkev je spoločenstvom ľudí podrobených hriechu. Ľudia sú hriešne údy Cirkvi. Ale povedzte, ktorá pozemská matka nemá chyby? Napriek tomu matky milujeme a ako veľmi! Nedostatky kresťanov v dejinách Cirkvi môžu byť ťažkosťami iba pre toho, kto prestal milovať. Možno sme podaktorí trocha sklamaní, lebo sme túžili mať Cirkev ideálnu a dokonalú.

Bol istý človek, ktorý ustavične hľadal dokonalú Cirkev. Zdôveril sa protestantskému pastorovi, že sa nedokáže včleniť do žiadnej cirkvi, lebo ani jedna nedosahuje ideál dokonalosti. Pastor mu odpovedal: „To je pravda,

dokonalá cirkev na svete nejestvuje. A keby ste predsa takú cirkev našli, neprijala by vás, lebo vy tiež nie ste dokonalí. Lebo keby vás prijala, prestala by byť dokonalou.“

Poučení dejinami musíme povedať, že Cirkev napreduje na svojej púti, prenasledovaná svetom a potešovaná Bohom, hlásajúc Pánov kríž a jeho smrť, kým on sám nepríde. Sila vzkrieseného Pána ju posilňuje, aby trpezlivosťou a láskou premáhala svoje vnútorné i vonkajšie trápenia a ťažkosti, a aby verne, i keď ešte hmlisto, zjavovala svetu tajomstvo, kým sa napokon nepredstaví v plnom svetle. Ježiš sa obracia ale aj na mňa a pýta sa ma: „Za koho pokladáš mňa a moju Cirkev? Miluješ ma? Miluješ Cirkev? Robíš jej svojim životom dobré meno?“ Využime dnešnú nedeľu na hľadanie správnej odpovede a zapíšme si ju nielen do pamäti, ale aj do srdca, aby sme sa v ťažkých chvíľach našej bezradnosti či bezútešnosti povzbudili a s istotou sa vinuli do náručia našej Matky Cirkvi.

TRADÍCIA

Dedičstvo

Keď je nejaká dedina alebo mesto veľmi krásne a podarilo sa v nich zachovať architektonické bohatstvo minulosti, sú prehlásené za „Dedičstvo ľudstva“, aby nám tak dali najavo, že toto bohatstvo nie je len dedičstvom alebo vlastníctvom miestnych, ale všetkých ľudí, a že my, ktorí žijeme na tom mieste, máme záväzok chrániť tento poklad. Dedičstvom ľudstva sú tiež lesy, púšte, systémy morských koralov, ako aj niektoré ohrozené živočíšne alebo rastlinné druhy. Sú univerzálnym bohatstvom zvereným do našej starostlivosti. Vo veľkej časti Mexika a Strednej Ameriky jestvuje tradícia 1. a 2. novembra prinášať obetné dary pre milované bytosti, ktoré už zomreli. Je to tradícia zdedená od domorodých národov, ktoré ju praktizovali už pred príchodom dobyvateľov. Nuž, aj táto tradícia bola prehlásená za „Kultúrne a duchovné dedičstvo ľudstva“. A ak sú naše tradície „Dedičstvom ľudstva“, akoby ním nemali byť aj pre našu obec a pre našu rodinu? A dedičstvo predpokladá zodpovednosť a opateru zo strany toho, kto ho vlastní a používa.

Čo je to tradícia?

Latinský koreň tohto slova znamená niečo, čo sa odovzdáva. Tradície sú zvyky, princípy, spôsoby správania, ktoré rodičia odovzdávajú deťom nie vedomým spôsobom, ale každodenným životom. Tradície sa žijú, nie učia. Tradícia je – a zároveň nie je – veľmi cenným vlastníctvom, z ktorého môžeme mať ošoh, kým ju žijeme, ale ktorú máme povinnosť zachovať a odovzdať ju

tým, ktorí prichádzajú po nás. Ak stratíme tradíciu a neodovzdáme ju, oberieme svoje deti o niečo, na čo mali právo a čo sme im nedokázali dať. Tradície zdedené od našich starších, keď ich žije celá obec, sú vlastnou kultúrou, základom spolupatričnosti a znakom regionálnej alebo národnej identity.

Tradície sa vyvíjajú

Na ľudových slávnostiach zvyknú byť domorodé alebo regionálne tance, ktoré sa praktizujú nielen ako vyjadrenie radosti zo života, ale tiež, v prípade náboženských sviatkov, ako obetný dar Bohu. Tanečníci sa modlia tancom. Ak sa priblížime, aby sme obdivovali tieto tance, všimneme si, že namiesto tradičných sandálov, niektorí tanečníci majú obuté tenisky, a že tričká a slnečné okuliare sa stali súčasťou tradičného odevu, bez toho, aby sa tomu niekto divil. Tradícia je niečo živé, ale môže aj zomrieť. Zabíjajú ju snaha o modernosť a neznalosť našej kultúry.

Tradícia je normou života

Tradícia nezahŕňa len umelecké, sviatočné a oslavné predstavenia nejakej obce; obsahuje sám život. Láska k rodine, bratstvo, úcta k starším, kult predkov, česť, dobrá výchova, láska k vlasti a samotné náboženstvo, sú poklady, ktoré odovzdávame svojim potomkom, úctivo ich prenášajúc ako niečo, čo vieme, že im patrí. Keď sa vzdávame našich tradícií, alebo ich nechávame stratiť sa, strácame naše základy, vykoreňujeme sa a meníme sa na imitátorov zvykov mocných, ktorých jedinou tradíciou je ekonomická prosperita a užívanie si pôžitkov, ktoré im môže poskytnúť. Strata tradícií je aj stratou totožnosti a zmyslu života. Vyvoláva prázdnotu a samotu.

Doma sa učíme a obohacujeme tradíciou

- Manželia, každý jeden z nich, prinášajú domovu dve rôzne rodinné tradície a budú šťastní, ak sa im podarí ich spojiť tak, že vytvoria novú a jedinečnú tradíciu.
- Rodičia musia vysvetliť deťom, prečo sa držia tej ktorej tradície, aby si ju ony cenili a prijali za svoju.
- Keď prichádzame do styku s tradíciami iných národov, čo je dnes kvôli globalizácii nevyhnutné, vedzme si z nich vziať to, čo je na nich dobré, bez toho, aby sme stratili svoje vlastné tradície.
- Spoznávajme a obdivujme prejavy našej kultúry, aby sme sa cítili hrdí na ňu a vedeli ju ponúknuť ako bohatstvo iným.

